

FOLK OG LAND

NR. 2 — 12. ARGANG

LØRDAG 19. JANUAR 1963

LOSSALG 85 ØRE

Laddar Peking upp med atomvapen för den stora, slutliga utmaningen?

Kinesiska atom- och raketforskare utbildade i USA.

Vilopausen i anfallet mot Indien användes för etapplinjernas utbyggnad

I vår svenska kollega «Fria Ord» henter vi efterföljande interressante artikkel av Robert G. Edwards:

Den rödkinesiska aktionen mot Indien över Himalayas väldiga massiv stoppades, när det bördiga slättlandet låg öppet för angriparna. De utrikespolitiska teckentydarna världen över söka tolka gåtan bakom Pekings manöver för att finna den röda tråden i den plan, där det som hittills skett är en första etapp. Här inställer sig även frågan om hur långt Kina nått på atomvapnens område och, i samband härmed, hur Sovjet kommer att reagera i sin västpolitik inför den kommunistiske «broders» anspråk på hegemoni såväl i Östasien som beträffande världskommunismens ideologiska utformning.

Den kinesiska Draken reiste sig och sopade med ett enda slag av en enda tass bort de indiska gränsskydden. Rapporterna från Himalaja bekräfta, att de rödkinesiska trupperna utfört enastående prestationer. De ha inte blott övervunnit världens högsta berg och nästan utan alla tekniska hjälpmittel släpat vapen och materiel över bergskedjor och gletschrar, utan även från gångjärnen lyft hela den indiska nordöst-fronten genom en mästerligt upplagd strategisk kniptångsrörelse. De stod omedelbart framför Assams fruktbara slättland, där även de indiska oljekällorna befina sig, och ingen fanns här, som kunnat etablera något försvar. De reguljära enheterna ur indiska armén, som så hastigt kastats in i kampen, smälte samman lik-

till utan t. o. m. drog tillbaka sin tass. Märkt nog beröres i de västliga iaktagarnas utredningar nästan inte alls den viktigaste militära orsaken: om Indien fått tilräckligt med flyg och piloter, kunna etappvägarna, som på sina ställen inte äro bredare än ett bord, avbrytas, och de söder om Himalaja varande trupperna skulle sedan förr eller senare förintas, all tapperhet till trots. Därför är vägbyggandet det närmaste och viktigaste kravet för det kinesiska överkommandot — och därmed «pausen».

Ytterligare nogot annat kommer därtill: den kubanska krisens förlopp gjorde det tydligt för Kina, att en framstöt, som skulle mota hela Indien, hade kommit att pressa Sovjet till «USA's sida». Ty ett totalt behärskande av den indiska subkontinenten genom Peking, alltså upprättandet av Maos våldsmakt över mer än en miljard människor, skulle innebära det dödligaste hot, som Sovjetmakten någonsin ställts inför. Redan nu har Peking nått en väsentlig etapp: Det har bevisat, att

Forts. side 3

Jødisk skyld og skjebne

SLIK DEN JØDISKE FORFATTER J. B. BURG LEGGER DET FREM I EN BOK

Også «Daily Express» fortalte engang ikke bare om jødisk van-skjebne, men også om jødisk skyld.

En jøde som bor i Tyskland har gitt ut en interessant bok, hvor han skildrer sitt livs odyssé. Boken heter «Skyld og skjebne» og har undertittelen «Europas jøder mellom bødler og hykler». Den omtaler en rekke kjennsgjerninger og hendelser som enten ikke eller bare brudstykkevis har vært kjent og er dermed blitt en gullgrube for hver den som søker sannheten bakom all propagandaen.

Med en reklamebrosjyre fra forlaget som kilde gjengir vi litt av innholdet i denne boken av J. G. Burg:

«— Selvsagt ville naziene ha jødene ut av Tyskland. De ville fordrive jødene. Men om noen tilintetgjørelse var det dengang ikke tale — —»

«— Det er jo en kjennsgjerning at riksregjeringen lot enhver jøde utvandre.

Hvorfor det bare var 120,000?

Det er lett å forklare: Fordi engelskmennene bare gav disse 120,000 innreisetillatelse til Palestina. Hadde de utstedt sertifikat for alle jøder, så ville Hitler ha vært glad over å bli kvitt dem — —»

«— Delvis løsløst nazisten jøder selv fra konsentrationsleire og fra fengsler hvis de utvandret.

Det er sikkert at minst 20 jødiske utvandringstransporter hver på ca. 1,000 sjeler forlot Prag og Wien i tiden fra 1939 til 1940. Men engelskmennene åpnet med sine patruljebåter ild mot disse ille-gale innvandringsskip, såret og drepte enhver jøde som var unnsluppet fra nazistene, el-

(Forts. side 8)

Kontrapunkt

Kontrapunkt kalles den kunst å sette sammen to eller flere selvstendige stemmer på ymse vis. Den er en meget viktig del av komposisjonslæren. Bachs og Händels mesterverker lar seg ikke forstå med videre utbytte uten at en vet hva en kanon eller fuge er for noe.

Men vi støter ikke bare i musikkens evige verdier på kontrapunkt. Også i storpolitikken møter vi en avart av fenomenet. La oss få objektet i fokus under flombelysning.

Den store folkerettsekspert, professor dr. juris et philos. Herman Harris Aall i sitt skrift: Er Norge et fritt land?: «Tyskland var etterhånden blitt kjent med Vestmaktenes planer like fra høsten 1939 og Norges holdning til disse planer. Herunder må våre offisielle erklæringer villede publikum. De er bestemt for almenheten og sikter mot å beskytte den offisielt ansvarlige *mot ansvar*. Det er samme system som ved traktatoverenskomster. Der oppsettes en offisiell traktat bestemt for offentligheten, utstyrt med høyeste moralske og rettslige idealer. Ved siden derav opprettes en hemmelig, som så noenlunde uten unntak har det motsatte innhold.»

T. K. Derry i sin bok «The Campaign in Norway» s. 16: «I 1905 tok kong Edward VII en aktiv del i opprettelsen av et uavhengig monarki i Norge ved å legge britisk innflytelse i vektskålen til fordel for sin svigersønn prins Carl av Danmark.»

Fridtjof Nansen i 1905: «Prins Carl bringer sannsynligvis novembertraktaten utvidet, for Norge absolutt nøytralitet. (Melding fra den engelske regjering).»

Einar Maseng i sin bok 1905-1940: «Nå blev Englands motstand igjen aktuell. Efter megen vridning på ordene kom det fram at det (1907) ikke vilde anerkjenne noen nøytralitet for Norge. Norge ble således nødt til å la hele nøytralitetsanerkjennelsen falle og la det bli, kort og godt en garanti for Norges integritet.»

Ambassadør E. Maseng: «Fridtjof Nansens (1907) dunkle tale under de mange forhandlinger etter unionsbruddet om Englands forpliktelser overfor oss. Dette tyder på at man gjorde løfter, som det viste seg vanskelig å innfri.»

Fridtjof Nansen: «Ikke lite skuffet over Englands politikk.»

Utenriksminister J. Løvland 1914 til Sverige: «Integritetstraktaten av 1907 ikke rettet mot Sverige, men var kommet istand for å hindre England fra å ta en norsk fjord.»

Løvland, 1907: «Vi vil ha en stormaktsgaranti mot en

mulig svensk revanche.»

Churchill 1939: «England har garantert Norges suverenitet (nøytralitet).»

Halvdan Koht 1939: «De 4 nordiske utenriksministre var enige om at håpet om å opprettholde nøytraliteten var ikke så ringe (sagt 31. august 1939). Utsikten til det var bedre enn under første verdenskrig.»

Halvdan Koht 22. november 1939: «Jeg vet ikke noe særskilt som skulde gi mig grunn til å tro at det skulde bli mere krigsfare til våren enn det er idag.»

Halvdan Koht i Utenrikskomitéen 11. januar: «Det er ikke allting som jeg for min del har rett til å fortelle utenrikskomitéen.»

Chamberlain, 22. januar 1940 i det engelske memorandum: «Den britiske regjering er rede til å kjempe sin og Norges krig, men Norge må gi den litt hjelp i kampen.»

Halvdan Koht, 8. januar 1940: «Jeg må vedgå at jeg kan ikke fri meg fra mistanken at den britiske regjering bent fram har satt sig som mål å drive oss inn i krigen.»

Johan Ludvig Mowinckel, 11. januar 1940: «Jeg har hørt at det skal komme en hel rekke fly til Sola i disse dager — 40 fly — fra Stor-Britannia.»

Pressemelding i Bergen 5. januar 1940: «Bergen er allerede gjort til transitthavn for engelsk krigsmateriell» (5 skip lastet med krigsmateriell tatt av tyskerne 9. april 1940 ifølge telegram til Dagbladet 12. april 1940.)

Trygve Sverdrup, 3. mai 1939 i hemmelig stortingsmøte: «Hr. J. L. Mowinckels betrakninger om nøytralitet kan jeg ikke utlegge annrelender enn at nøytralitet betyr at kommer engelskmennene, så overgir vi oss og kommer andre, så overgir vi oss ikke.»

Halvdan Koht, 31. august 1939: «Det spørsmål som da skal melde seg hypotetisk etterpå, om vi ikke kan være nøytrale men blir drevne inn i en krig, tror jeg heller ikke er av de spørsmål som det lønner seg å si noe om.»

Ambassadør Dormer, 28. desember 1939: «Vestmakten vil trygge Stavanger, Bergen og Trondheim.»

Stratforceplanen av 2. februar 1940: «Invasjon med mindre styrker i løpet av 4 dager i Trondheim, Bergen og Stavanger.»

Admiral Diesen, 16. februar 1940: «Skyt ikke på «Cosack».»

Den engelske regjering, Chamberlain, 5. april 1940: «Vi tar ikke hensyn til norsk nøytralitet, dette meldes norsk utenriksstyre.»

Herman Harris Aall: «Koht har rett fram løyet for folket og det i hovedpunktet om hva vestmakten hadde isinne, idet Koht i stortinget sa det

motsatte av vestmaktenes beslutninger. På denne måte manøvrerte våre statsmakter for å bringe vårt folk til å tro at Tyskland var angriper overfor Norge og vestmaktenes våre hjelbere.»

Churchill i underhuset, 17. april 1940: «Vi provoserte Tyskland.»

Koht, 2. mars 1940 i regjeringsmøte: «Vi må ikke stille oss slik at vi kommer inn i krigen på feil side.»

Koht, 20. mars 1940: «Den norske regjering (etter engelsk krav) har stillet *mineutlempning* i utsikt likeoverfor den britiske regjering.»

Professor Arne Ording: «De ledende politikere mente at Norge ikke måtte komme i krig med England. Vi måtte ikke komme i samme stilling som i 1807—1814. *Denne oppfatning holdt Koht for seg selv.*»

Koht, 8. april 1940 i stortingset: «England fører krigen inn på norsk område.»

Einar Maseng: «Kan en mindre stat, som har erklært seg nøytral, ha en subsidiær politikk?»

Halvdan Koht i «Norsk utanrikspolitikk»: «Ellers så synes jeg tydelig at noe må ha klikket i hjernen min den aften (8. april 1940). Det var kombinasjonsevnen som svikket.»

Dr. Johan Scharffenberg i «Norske Aktstykker»: «Fremtidens norske politikk bør bygge på den historiske sannhet, ikke på fortelse og løgn. Det er en usannhet at den britiske invasjon først skulle finne sted etter at tyskerne allerede var kommet til Norge og

SAGA

I Kai Normanns dikt i siste nummer før jul var det på side 7 blitt en ombrekningsfeil slik at første linjen var blitt plassert til slutt. For ordens skyld gjengir vi hele siste avsnittet:

*Fra Saga det skulle rinne et lys gjennom tusen år — —
Ved henne et folk skulle finne styrke til dagens strid — —
Fra henne kom ros og øre, ved henne var evig dom — —
Ved minnet ble alt fornyet i vinterens mørkeste tid!
Ja, har hun enn glemt hva hun visste, da lever hun dypt i
vårt sinn,
hun drømmer i unge kvinner og knytter ved 'blodets bånd
slektenes kjede sammen, står som en mektig lind
på vangen hvor vindens suser som Norges beskyttende ånd!
Ja, henne skulle vi være som frelse oss kan fra vår nød!
Måtte vi trofasthet lære! Da lever hun i vår glød — —
da er hun i våre hjertes den nye velsignede sed,
det hellige såkorn vi legger med bønn i sjeldsydet ned!*

Arbeidslos-heten stiger

Og her hjemme stiger arbeidsløsheten stadig, så det er visst for godt slutt på de gode konjunkturer som hit til har hjulpet Arbeiderpartiet. Håpet og trøsten er nå det Fellesmarkedet, som etter min mening kommer ti å demonstrere at Norge med den vanvittige skattpolitikk og den manglende arbeidslyst og arbeidsevne absolutt ingen muligheter har for å konkurrere på det europeiske mar-

et etter at den norske regjering hadde bedt om hjelp. De allierte vilde trekke Norge inn i krigen, de ventet ingen norsk motstand, men var klar over at de provoserte derved et tysk angrep. De ventet å komme først. — Og den norske regjering overvurderte den britiske flåten som vern for Norge.»

Observatør.

ked. En ser forøvrig allerede nå de første virkningene av en eventuell tilslutning, idet en rekke norske bedrifter har måttet innstille bare ved tanken på utenlandskonkurransen. Rent bortsett fra at en har utlevert fryserindustrien i Nord-Norge til den utenlandske kapital og til og med betaler norsk statsstøtte for at den utenlandske storindustri skal få billigere fisk. Når det ellers gjelder arbeidsløsheten, så er den ifølge FRI-HETEN gått opp med 23 % siden ifor. 32,000 er rammet ved årsskiftet. Det svarer til ti ganger så mange i Storbritannia. Noe det kan ha sin interesse å peke på siden alle norske aviser nå i langsomme tider har fortalt om den katastrofe den britiske regjering står overfor fordi antall arbeidsløse har nådd en halv million. Vi har altså ikke langt igjen før vi er i samme stilling! Grl.

FOLK OG LANDS MINNEALBUM :

Falt i øst i kampen for Europa

FOLK OG LAND

AVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSMØR, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Kirkelige tømmermenn**

Sognepresten i Nore Aksel Solbu hadde i FARMANDS julenummer en artikkel om «Arbeiderpartiet og kirken» som vi synes på mange måter er så avslørende at den fortjener en kommentar her på denne plass.

Det er vel neppe delte meninger om at det er en yndelig og i adskillig utstrekning også foraktelig rolle den norske kirke som sådan har spilt under og etter den tyske okkupasjonen. Den har svært ofte gått foran i hat og hets, og en har sett lite til den kjærighet og forståelse som burde være «kirkens grunn» istedenfor den politiserende virksomheten som Berggrav og Fjellbu — for bare å nevne etpar av kirkefyrstene — var slike mestere i.

Under hele den radikaliseringsprosess som har foregått i vårt samfund i dette århundre, har den norske statskirkes geistlige ledere lydig bøyet seg for alle den verdslige, og ofte direkte gudløse stats påbud. Som kirke betraktet har den gått fra nederlag til nederlag, fra ydmygelse til ydmygelse. Det har da også vært en alminnelig mening både blant dem som har drevet sin religionsfiendtlige sjikane mot kirken og blant folk fleste at den norske kirke kunne en by hva som helst, fordi dens prester var gladere i sosial anseelse og statslønn enn i kirken som sådan og i det de selv hevdet var Skriftenes bud.

På den annen side var det naturligvis mange velvillige og oppriktige kristne som også tok dette i den beste mening, og som trodde at kirkeledernes holdning var diktert av Bibelens ord om at all øvrighet er av Gud og at man derfor skal være den underdanig.

Hvor uholdbar denne unnskyldning var, viser det som hendte under okkupasjonen, for selvom også det styre Norge da hadde ifølge Skriften var av Gud, så laget kirken sin politiske kamp mot det med intetsigende, misvisende og direkte tapelige påskudd.

Nå avslører sogneprest Solbu at en under denne «patriotiske» innsats i strid med Skriftenes ord faktisk slo på skjekene og mente merra. En mente å kunne fri seg fra den ydmygende slavebinding fra de radikale politikeres side, den som en hadde tålt uten å kny, ved å gå til angrep på okkupasjonstidens interrimssyster. Eller som Solbu sier det: «Man kunde (heller) ikke tenke seg annet enn at Den norske Kirke skulde få en langt friere stilling enn før i forhold til staten».

Det fikk den ikke, tvertimot, sier sognepresten, og legger vesentlig skylden på Berggrav fordi han lot seg gripe av «en nasjonal rus» og ikke varetok kirkens interesser. «Det er sannsynlig at senere kirkehistorikere vil si at Berggrav og hans kolleger her begikk den største tabben i sitt liv».

Berggravs ukristelige og ondartede politiske revestreker, som kulminerte med «Folkedommen over NS» og angrep på døde NS-folks graver, har tydeligvis ikke sjokert sogneprest Solbu nevneverdig. Ikke så meget at han stod frem like modig dengang som nå og tok avstand fra det.

Men rett skal vært rett. Skuffelsen over kirkens manglende evne til å hevde seg etter 1945 har fått sognepresten til også å se med større skepsis på det storartede «rettsoppkjøret». Og all sann erkjennelse er bra og rosverdig selv om den kommer lovlig sent, så sent at gresset allerede gror høyt på mange av ofrenes graver.

Sognepresten forteller at han spesielt ble rystet over fullbyrdelsen av dødsdommen over minister Skancke. Han hadde selv vært med på å undertegne benådningsøknaden etter at kirkens representanter med Berggrav i spissen i parentes bemerket hadde gjort sitt beste for å få ham dømt. Han mener at benådningsøknaden «heller tilskyndet enn avverget fullbyrdelsen av dødsdommen», fordi Arbeiderpartiet benyttet anledningen til å demonstrere sin makt

SAS DRIVER STORPOLITIKK

Det meget omstridte SAS som har kostet skattyderne i de nordiske land så mange penger har nå innlatt seg på en ny genistrek. Efter hva DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG meddeler har SAS nemlig sammen med SWISSAIR etter besvär av den polske regjeringen inndratt sine hittidige kart hvor den tysk-polske grense fra 1937 var inntegnet. Hovedorganet for det polske kommunistparti TRYBUNA LUDU roser disse flyvende storpolitikere og sier at SAS og SWISSAIR flyver hurtig og sikkert også uten politiske fraser. Deres nye kart stemmer overens med virkeligheten.

Hertil bemerket det tyske blad: «At deres karter ikke stemmer overens med den folkerettlige situasjonen uroer åpenbart hverken SAS eller SWISSAIR, skjønt vel både Sverige(!) og Sveits økonomisk er på det nærmeste økonomisk forbundet med Bundesrepublikken». Og hva så med Norge og Danmark, som også er politisk og militært forbundet med det land hvis grenser SAS nå fastsetter!

Hitler skriver på sine memoarer!

Den norsk-amerikanske avis DECORAH-POSTEN spør om Hitler fremdeles er i live og sitter i den forbindelse et argentinsk dagblad LA RAZON, som har hatt et intervju med en tysk turist. Vi sitter:

«Turisten, som påstår å ha møtt Hitler, opplyser at den tidligere nazistiske diktator har barbert sin Chaplin-bart av og bor på et landsted i nærheten av landliggerbyen Barriloch i Andesbjergene, 1400 km sydvest for Buenos Aires.

Turisten opplyser at han hadde kjent Hitler personlig, og at det var utenkelig at han skulle forveksle ham med en annen, selv om barten var borte og håret hvitt.

Han hadde det samme kolde blikk og den samme kommanderende stemme, sa han. «Hitler bor alene og tilbringer sin tid med å skrive sine memoarer».

overfor kirken. «For mitt personlige vedkommende rev det hele glansen av vårt høyt oppskrytte rettsoppgjør», sier presten sorgfullt.

Og så får vel da de med kirkens velsignelse henrette alle de fengslede, alle de plyndrede, alle desom har gått i sin grav uten den opprensning en Dreyfus fikk, være taknemlige for denne sildige og sterkt reserverte avglangning av uretten som har foregått hos mange av dem som

Laddar Peking upp —

(Forts. fra s. 1)

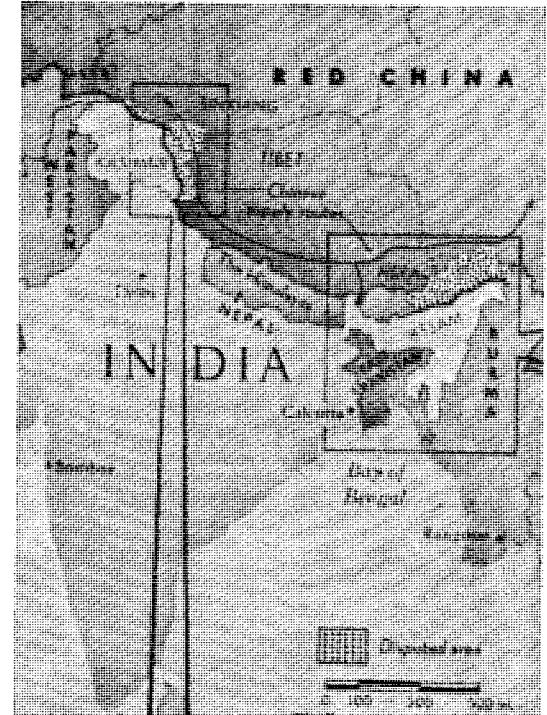
Kina, men ikke Indien, inte Sovjetunionen och inte heller Västerlandet på ett avgörande sätt kommer att bestämma över det framtida ödet för den euro-asiatiska landmassans sydöstliga del, och det har befäst herrävället över Himalaja - massivet, från vilken ställning hela den sovjetiska positionen kan hotas mellan Ural och Amur. Sammanfattningsvis har Peking framför allt inom världskommunismens ram arbetat sig upp på samma plan, som Moskva befinner sig på. Utgångsställningarna ärö dragna, och den enda öppna frågan gäller, nära Draken ytterligare kommer att slå till: huruvida den först kommer att vänta, tills den jämte sina tassar även kan använda atomeldsen. Vad emellertid beträffar denna fråga om Kina som atommakt, så blev det nyss känt, att Peking framför allt har till förfogande atom- och raketcars, som efter grundig utbildning i Förenade Staterna återvänt till det röda Mittens Rike.

Man kan alltså antaga, att Kina inom kortare eller längre tid kommer att vara atommakt och även förfoga över medeldistans-raketer — vilka sedan utan tvivl kommer att stationeras i Himalaja. Först därefter inledes emellertid den stora utmaningen mot Moskva, som redan nu ställts inför frågan, om det skulle tvingas ställa Kina under

Nehru og Chou En-Lai i 1957.

har fått sleskvett fra «rettsoppgjøret» også på sine personlige kjepphester. For sålige er som kjent «de sagtmodige».

«atom-påtryckning» — vilket skulle ha inneburit slutet på världskommunismen och Sovjetmakten totala isolering. Detsamma skulle för övrigt även blivit fallet, om Moskva satt sina pansararméar i rörelse mot sin östlige granne, dock skulle högt sannolikt sovjettrupperna kört fast i Kina på samma sätt som en gång japanerna — och kineserna ärö världens skickligaste och mest fanatiska partisankämpar.

Just det, som Königsbergsprofessorn Starlinger efter sina samtal med under Stalin störtade sovjetkoryfeer kunde berätta för åtta år sedan i sin bok «Sovjetmaktenens gränser», blir alltså nu, om inte alla tecken slå fel, verklighet. Det betyder, att Sovjetmakten kommer att stå inför den oundvikliga frågan, om den även i fortsättningen skall framhära i ett politiskt «försvar på alla håll» eller om den skall skapa lugn på sin «atlantiska flank». Denna avspänning kan emellertid blott uppnås på så sätt, att Berlin och Tysklandsfrågan klaras upp. Och det måste förutsättas som självfallet, att Moskva i första hand kommer att eftersträva en reglering över Tyskland, inte med Tyskland, alltså i form av ett arrangement med USA «över tyskaras huvuden».

Självfallet skulle en «reglering», som gick emot det tyska folkets självbestämmelärt, aldrig kunna bli varaktig. Men bara tidsvinsten som sådan är av omärlig betydelse i politiken. Därför är det för Moskva som en gåva från himmelen, att tyskarna — västtyskarna — ärö söndrade inbördes så som nu är fallet. De demonstrera nämligen för såväl Washington som även Moskva och Östberlin, att de på viss tid icke ärö villiga att gestalta sin statliga gemenskap, Förbundsrepubliken, till en utrikespolitisk faktor av väsentlig vikt.

Robert G. Edwards (hyp.)

Oberst Konrad Sundlo:

NARVIK 1940

«BYEN MED KANONEN»

B. Før 9. april

Da kaptein Langlo var kommet til Narvik, gikk han straks igang med å få orden på bevakningen, der kom til å se slik ut:

- 1) Ett blokhus på Fagernes.
- 2) Ett blokhus på Framnes.

Hvert av blokkhusene hadde en besetning på 6-8 mann, der ordnet seg i tre avløsningsgrupper, og som ble avløst av kompaniet etter 1 à 2 døgn. Bevepning i hvert blokhus: 1 mitraljøse og 1 maskingevær. Dessuten hadde karene sine karabiner.

3) En postering ved kaia (Speiderheimen) på ca. 20 mann med karabiner og dessuten 3 maskingevær.

4) En utsiktspost på Skistua langt opp i fjellet, hvorfra det er utsikt over hele Ofotfjorden med Lofotfjellene langt i det fjerne.

*

En dag kom kaptein Langlo opp på kontoret og rapporterte:

- «Nå er alt i orden, oberst!»
Og så gikk vi på inspeksjon.
Først til Framnes.

Der lå blokhuset helt ute på spissen og nede i sjøkanalen, bak en diger stein. Blokhuset skulle i seg selv — ifølge divisjonen — kunne tåle skudd fra 15 cm skyts, og nå lå det altså delvis dekket bak en stein som veit en tonn.

Så her burde det være dekning nok. Men det viste seg at vi tok feil.

Det ble under åstedsbefaring høsten 1940 opplyst av en ingeniørunderoffiser at en engelsk jager som løp inn i havna i aprildagene 1940 hadde oppdaget blokhuset og skutt hele herligheten i smadder. — Slik er altså våre tiders sprengstoff.

Ved posteringen med det flotte navn «SPEIDERHEIMEN» var det ikke mye å se. I allfall var det ikke noe blokhus der. Det hadde det ikke vært penger til. Derimot hadde divisjonen hatt tid til å gå igang med bygging av ett blokhus ved Norddalsbroen på Ofotbanen, ca. 3 mil øst for Narvik og på fjellet.

Divisjonen ville naturligvis treffe sine forholdsregler mot sabotasjehandlinger, der tok sikte på å stanse malmtrafikken ned til Narvik, og Norddalsbroen var banens mest sårbar punkt. Men dette blokhuset var naturligvis uten betydning for avverging av angrep der kom inn Ofotfjorden. Til avverging av et slikt angrep var det bare bygget 2 blokhus: Blokhuset på Framnes og blokhuset på Fagernes.

Da det ikke var noe blokhus ved «SPEIDERHEIMEN», fant posteringens folk frem noen cementblokker og noe gammelt jernskrammel til å gjemme seg bak.

«Ikke rare dekningen her», sa Langlo.

Og det hadde han rett i.

Men på Fagernes var det blokhus. Med skyteskår og piggråd. Riktig et bra støttepunkt i forsvarer av Narvik.

Og kapteinen forklarte:

«Her i fra Fagernes kan mitraljøsene våre sope hele havna til bortimot Framnes, og Framnesblokhusets mitraljøser rekker nesten hit.

Så når Speiderheim-posteringen skyter nord-syd, altså tvers over skuddretningen fra blokhusene, skulle det se ut som om havna er bestroket godt nok!

Opp i «FOLKETS HUS» lå kompanireserven med telefonentral. «Herfra kan vi ringe til alle postene», sa Langlo. «Og gjennom bytelefonen kan man ringe til kompanisen- tralen. Obersten kan altså fra regimentskontoret komme i forbindelse med blokhusene, hvis obersten vil».

«Men hvorledes har De innrettet Dem med befalet?»

«Det er alltid en befalingsmann tilstede i «FOLKETS HUS» og på «Speiderheimen».

Det lot altså til at kaptein Langlo hadde ordnet seg praktisk.

«Men hvis det nå blir alarm? Hvor lang tid vil det ta før reserven når ut i stillingene?»

«8 minutter».

«Aldri i verden», sa jeg. «8 minutter? Det er jo 2 kilometer til Fagernes!»

«Obersten kan jo prøve!» sa kaptein Langlo.

Og så prøvde jeg.

«Kaptein Langlo», sa jeg, jeg. «Det er kommet melding om fiendtlige fartøyer på full fart inn fjorden. Stillingerne skal besettes med krigsstyrke. Kaptein Langlo: «Kompaniet rykker ut!»

Så tittet jeg på klokken.

Der ble et rabalder i alle retninger, og så dukket plutselig 2 lastebiler opp. Den ene kjørte stappfull opp gjennom byen mot Framnes, mens den andre, også stappfull suste nedover mot Fagernes.

«Har De biler Langlo?»

«Jada, 2 stykker. Vi kan jo ikke gå den lange veien!»

Straks etter ringte telefonen: «Styrken fremme på sin plass!»

Da var det gått 5 min.

*

Mens den ene halvparten av kaptein Langlos styrke hadde vakt, drev eksersis eller skjøt med skarpt på Nar-

XV. O.K.:

EN PARABEL

Spillet på den negative sektor

En gang jeg satt sammen med Quisling på en togreise, fortalte han om en bolsjevikisk organisasjon i Russland. Denne hadde som oppgave å samle sammen nasjonale eleemerter og så likvidere dem.

Denne organisasjon ble kalt Parabel. En lignende oppgave på et overført plan har øyen-synlig bladet «Farmand» påtatt seg.

Quisling hadde i sin tid samlet sammen omtrent det som fantes av nasjonal élite i dette landet i sin organisasjon N.S.

Denne organisasjon ble grundig likvidert i 1945 av «Farmand» og «Arbeiderbladet» tilhengere. En del NS-folk har allikevel begynt å hente åndelig føde i «Farmand» og å skrive i bladet. For en tid siden tillot en inn-sender til spalten «Brev og innlegg» seg å antyde at også de borgerlige hadde en viss skyld i det dårlige forsvar vi hadde i 1940.

«Farmand» må ha antatt at innsenderen var en tidligere NS-mann, for uten minste foranledning trekker bladet inn NS i diskusjonen, og sprer ut edder og galde. Jeg siterer:

«De borgerlige har ingen skyld i forhold til hva Arbeiderpartiet hadde inntil 9. april, og Nasjonal Samling etter 9. april».

At det kan gå an for en ansatt redaktør å servere slikt tull, forstår jeg ikke. Hva siktet der til? Det eneste jeg kan tenke meg, må være Quislings regjeringsdannelse 9. april.

Nu er det en kjent sak at før Quisling dannet regjering, så hadde forsvarsministeren gitt generalstabssjefen beskjed om å sende ut ordre om delvis mobilisering med plikt til fremmøte på samlingsplassen 11. april. Jeg siterer fra stabsjef Hatledals forklaring i Quisling-saken (side 161):

Aktor: «Når ble første mobiliseringdag satt til ved den orden som ble sendt ut?»

Hatledal: «Til den 11.»

Så vidt meg bekjent var hverken forsvarsministeren eller generalstabsjefen medlemmer av NS.

A sette første mobiliseringsdag til den 11. når tyskerne allerede var her den 9., måtte jo skape fullstendig kaos. Det sier seg selv. Det hjelper jo ikke om hæren er aldri så fin, når den ikke blir mobilisert. Men det var ikke noen NS-mann som var forsvarsminister eller generalstabsjef. Hvordan kan så «Farmand» redaktør skrive slikt, — jeg gjentar — tull, som at Nasjonal Samling hadde like stor skyld som Arbeiderpartiet i vår mangel på forsvarsberedskap?

Til det kommer at det har vært skrevet og uttalt offentlig gang på gang — til kjedsmmelighet, at Quislings radiotale kl. 7,30 om kvelden den 9. april bare samlet nordmennene til motstand og innsats. Først etter Quislings radiotale ble nordmennene riktig krigerske og tapre, heter det.

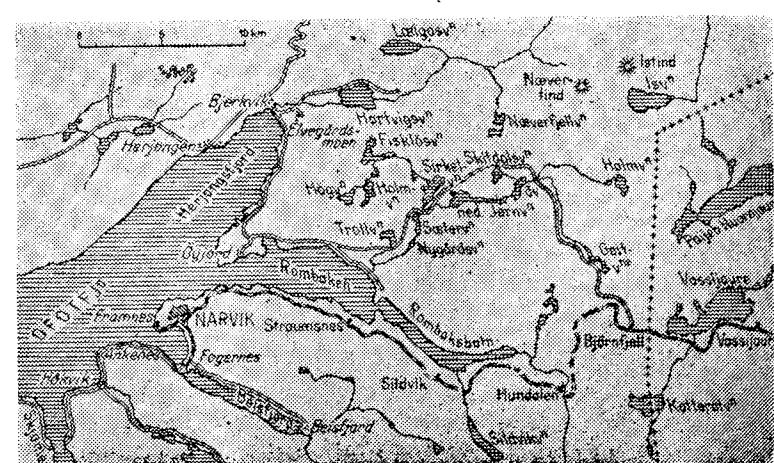
Det må være i høyeste grad klart at årsaken til den norske hærs håpløse ineffektivitet utsukkende var den for sene mobilisering. Det var den norske kongens plikt å sende ut øyeblikkelig og alminnelig mobilisering den 5. april 1940. Da fikk nemlig kongen beskjed om at engelskmennene ville overfalle og besette Norge.

Jeg siterer her den engelske historiker T. K. Derry. Han skriver:

«Den britiske plan som ble godtatt av det øverste krigsråd 28. mars, skulle settes i verk ved minelegging 5. april, med norsk samtykke som planen gikk ut på. Dette ville ha gitt de allierte en kort tidsfrist etter deres minelegging i hvilken Norges vestkyst kunne være blitt okkupert.

Det franske forsvarsråd bakket imidlertid som følge av Daladiers innflytelse ut, og det førte til en tre dagers utsettelse av Norgesplanen.» (T. K. Derry)

(Forts. side 7)

Men utenfor trakk det mørke skyen opp — — —

Hans Egede-Nissen:

Pastorale erindringer

XI.

Rondane.

Jeg fortsetter min beretning fra Sollia sognekall og prestegård i Østerdalen opp mot Rondane. Det var ikke så lenge siden Sæming Bortpæggen hadde lagt vandringsstaven ned. Han kunde «gjøre åt». — Jeg kunde nok bruke ønskekvist — har gjort det mange ganger siden og har truffet kolleger i denne kongelige kunst, som for eksempel min venn og forbundsfelte i kampen mot fellesmarxismen. Han arbeider ved et vannverk som ikke har kart over sine tusener av meter galvaniserte tommsrør, men som ved hjelp av ønskekvist følger labyrinter av rør med aldri sviktende suksess. Hvilket jeg kan bevitne. Men å bruke ønskekvisten hvor det gjaldt å få ny uthusbygning, der strakk mine «okkulte» krefter ikke til. — Først i 1933, året før jeg tok avskjed, fikk jeg drevet departementet til en første bevilgning. Det var neste prest i embedet som fikk gleden av mitt mangeårige strev for å få fjøs og lave i orden på prestegården «Framme». Det gamle uthus var da falt helt i staver og kondemnert for å tilbake. Det hører med i bildet at denne presten nedla sitt embeide i 1942, og hørte til den sorten i hvis vokabular ordet TAKK ikke finnes. Men karrieren har vært i orden. —

Jeg fikk altså meget å gjøre den første sommeren i Sollia. Det første var å gå igang med den årlege konfirmantskole med konfirmering omkring jonsokleite. Leser-barna og jeg holdt til i kirken. Noen av dem var fra Imsdalen, de hørte egentlig hjemme i Ringebu, men dit gikk ingen vei, det var et fjellparti, heter Kvial(?) som stengte. Her hadde Birkebeinerne i sin tid gått med Sverre prests sønn Haakon, da Haakons mor Inga fra Varteig ble truet av datidens Berggrav'er og Fjellbuer i Østfold som ikke gikk avveien for kidnapping.

Forts. s. 7

Professor Karl Vold.

Civilingeniör Erhard Fliesberg:

«De ha lyckats att misslyckas!»

höres numera folkmun mumla

I alla tider torde väl länders styrelser utlovat möjligast stora välfärd åt land och folk. Alla önska nog innerst inne sitt lands gedigna välfärd, även om alla helst vill se densamma koncentrerad till egocentritetens och makthavandes begränsade värld. Därutinnan skulle den nya framstormande rörelsen åstadkomma en ändring, varvid dock klassmedvetandet och klassomsorgerna nu riktades mot en hittills ganska försammad folkgrupp.

Ju mindre bördar av ålder, bildning, erfarenhet och kunnighet, som en mänsklig individ har att bärta på, dess mer övertygad är den att begripa allting mycket bättre än de, som lyckats förvärta sig större bördar av dessa infartsförutsetningar till den mogna visheten. Men samtidigt hör det den oerfarne ungdom till att lättare entusiasmeras för allt och alla, som påstå sig kunna behandla de feeriernas trollstavar, som rundhant lovare dem jordelivets alla paradiiska fröjder.

För människomassor, som befune sig på livets skuggsider genljöde under detta århundrade eldande och hoppningivande de arbetets sanger, som slutade med «... ty internationalen åt alla lyckan bär». Och de trosvissa agitatorer, vars kunskapsmått voro centraldirigerade av de Marxistiska arvtagarna, eldaade massorna till allt kraftigare demonstrationer, strejker, upplöpp och penninginsamlingar till kampen.

Till slut blevo de och deras ledning det mäktigaste partiet och nu börjades en lustigerlek för att med penningproduktionens och skatesskruvarnas tillhjälp skapa «social välfärd» på dessa de otryggaste av alla grunder, samtidigt som man satte krokben för all äkta och gediget skapande av de verkliga inkomster, som kunna åstadkommas av intelligens och skapande fantasi i samklang hos där till funtade individer. De okritiskt beslutade utgifternas bönder renodlades, medan man försummade de inkomster, som kunnat bära dessa böder.

Allt medan man i tal och skrift förhandlade och förföljde nydaningen i mellaneuropa, anammade man såsom egna idéer de sociala välfärdsanordningar, som där satts i verket, dock utan att förstå orsakerna till att man där kunde utföra dem och likvälv samtidigt förbättra sin valuta. Vad man däremot alls inte ville efterapa var daningen av dess uppväxande

Och si, det beaa sig att socialdemokratin blev troende på det Marxistiska evangeliet om «Das Kapital» med tillhörande fast rotad övertygelse att med dess hjälp skulle det bli möjligt att åstadkomma en klassbetonad himlastormande social välfärd, så snart man erövrat makten över penningtillverkning samt att genom skatter beröva de rika deras förmögenhet till allmän fördeling bland alla dem, som trodde på allt vad partiets ledning utlovade i sin propaganda.

släkte till pliktuppfyllelse under ansvar och följanget av att t. o. m. kulturradikalerna börja känna gäshuden knollmoralens etiska bud. Här föredrog man istället propaganda för frigörelse från alla moraliska och sedliga förpliktelser. Tidigare släktens pliktbegrep skulle ej utgöra hinder för ungdomens fulla frihet att låta lust och känslor ansvarsfritt få avreagera sig.

När detta skrives har dena ansvarslöshet kunnit sätta så ytterst bedrövliga spår till t. o. m. kulturradikalerna att börja känna gäshuden knollmoralens etiska bud. Här föredrog man istället propaganda för frigörelse från alla moraliska och sedliga förpliktelser. Tidigare släktens pliktbegrep skulle ej utgöra hinder för ungdomens fulla frihet att låta lust och känslor ansvarsfritt få avreagera sig.

När detta skrives har dena ansvarslöshet kunnit sätta så ytterst bedrövliga spår till t. o. m. kulturradikalerna att börja känna gäshuden knollmoralens etiska bud. Här föredrog man istället propaganda för frigörelse från alla moraliska och sedliga förpliktelser. Tidigare släktens pliktbegrep skulle ej utgöra hinder för ungdomens fulla frihet att låta lust och känslor ansvarsfritt få avreagera sig.

Forts. side 6.

— som kallblodig räknar med att med demokratins tillhjälp slutligen uppnå den drömda världsmakten i och genom FN's och andra internationella organisationers medverkan.

«DE HA LYCKATS ATT MISSLYCKAS!»

Forts. fra side 5

kunna överflytta ansvaret för deras betalning på framtida släktens förmåga att fullgöra dessa uppdrag. Där existerar absolut intet hinder för dagens styrande trollkarlar att t. eks. besluta att tilldela en var medborgare ett bidrag på låt oss säga 10,000.— Det är så enkelt som helst att bara utfärda checkar på detta belopp och se till att de bli fördelade. Det är ju som okunnigheten säger «staten som betalar», så som sagt, det är bara att sätta igång. Men vad man däremot inte kan besluta om är, vilka följer som en dylik drastisk åtgärd skulle medföra för vårt valutavärde.

Käre läsare, du kanske blir förfärad över att höra en dylik åtgärd framförd i en allvarlig artikel. Det är absolut intet «practical joke» utan bara ett annat tillämpningssätt av de marxistiska ideer, som nu tämligen hämningsfritt utsläppes i både vårt och andra «välfärds-länder. I alla fall kanske ovannämnda drastiska välfärdslek kan skänka lite var en smula klarhet i varför penningvärdet obehuvetligt dalar hän mot den totala förintelsen. Åtminstone vi äldre, som varit med på en tid, när en tvåring var en stor slant motsvarande priset på ett gott franskt bröd och när en 50-öring kunde åstadkomma smörgåsbord, varmrätt och pilsner på en god restaurang, ha svårt att följa med i dagens priser.

Skillnaden mellan levnadsförhållandena under de senaste decennierna jämfört med de som rådde 100 år tidigare är så enorm, att dagens mäniskor har svårt att fatta att något sådant var möjligt under 1800-talet. Och likväl hade sociala åtgärder i stil med de, som nu sätter mångtusende fogdar i full sysselsättning för systemets övervakning varit så omöjliga att genomföra att detta betytt än sämre levnadsmöjligheter. Man behöver blott samtida skildringar från dessa tider för att forstå huru omöjligt det då — från toppen ned till botten — varit att åstadkomma någon likhet med nutidens levnadsstandard. Förutsättningarna härför saknades, varför det inte ens med lagparagrafers tillhjälp varit möjligt att åstadkomma något så nära motsvarande social revolution.

Allmänt var man i dessa flydda tider — åtminstone i sina handlingar — medveten om att det för livets uppehälle och nödtorvt krävdes att på

det omsorgsfullaste utnyttja de livets väsentligheter, som de anade varo de verkliga kapitalen i deras kamp mot en bister omgivande värld. De äldre av nu levande generation minnas säkerligen hur intensivt deras föräldrar inpräntade i dem vikten av att väl utnyttja minsta pappersbit, varje snöre, varje spik, varje matbit, varje klädesplagg och ej ödslade med socker, smör, pennor, blyerts, bläck etc.

På den tiden levde man ännu i stor utsträckning under trycket av de levnadsregler, som gällde på självhushållens tidevarv, och det var varken lätt eller möjligt att springa till närmaste handelsbod för att för en ringa penning inköpa det nödiga. Penningen, som mängenstädes var en sällsynt gäst, hade ej hunnit bliva det strålande, sagolika och växlanda lönernas trollmedel, som omvandlade de absoluta nödvändigheterna till bagateller och dagens moderna bedömningsvärde av: «Äsch, det är så billigt, så det är inte lön att ta vara på». Man levde ännu i den verkliga sparsamhetens tecken och propagandans reklamtrummor hade ännu ej uppfostrat mäniskorna till det besinningslösa slöseri, som — afärsmässigt för uppnäendet av största möjliga varuomsättning — nu omdöpts till begreppet sparsamhet.

Förvisso rådde i dessa «gamla goda tider» från de besluttnas sida en mycket skev och orättvis inställning till de kroppsarbetande massornas levnadsvillkor, varför det nya partiets pionärer och idealister hade goda möjligheter att uppodla missnöjet hos dessa missgynnade medborgare. Trots att för plonierna den allmänna rösträtten var ett okänt begrepp och hinder så fick partiet vind under vingerna och är numera till det yttre det mäktigaste partiet som skenbart ser ut att bestämma över landets och dess medborgares öden och levnadsförhållanden.

Foga ana de djupa leden — och kanske blott en del av de ledanda — att den verkliga makten sitter hos storfinansen, som kallblodigt räknar med att med demokratins tillhjälp slutligen uppnå den drömda världsmakten i och genom FN:s och andra internationella organisationers medverkan. Och därmed fullbordandet av ett totalslaveri för största delen av mäniskosläktet.

Det var tack vara storfinansens intensiva medverkan, som det demokratiska systemet så snabbt kunde vinna de stora väljargruppernas orepresentativa anslutning till att på att de växlande sifferstorlekarna på löner, sociala anordningar och förbättrade

levnadsmöjligheter ägde ett trygghetens bestående värde. I själva verket låg storfinansen bakom de marxistiska irrörnas förfalskande av alla sunda begrepp om vad ekonomi, inkomster och kapital verkligen innebär. Med förföljelse utnyttjade den sin makt över alla de viktigaste propagandaorganen — böcker, film, press och radio — och tillsåg att den alltomfattande grundläran — nationalekonomi — omsorgsfullt bevakade dess intressen.

Den har så fullständigt lyckats genomsyra demokratin att det härskande socialdemokratiska partiet intensivare, än den själv förmått, nu till alla delar arbetar för dess intressen att medelst lån, räntor och skattar överflytta all makt och rikedom till storfinansen. Enbart under tiden 1/8 t.o.m. 4. dec. har över 2 miljarder obligationslån baserade på i allmänhet över 5 % ränta försäldts inom Sverige. Övriga bank- och försäkringslån under samma tid torde väl uppgå till bortemot en milliard dvs. under dessa månader har «utlänats» närmare hälften av landets utelöpande penningmängd. Lite var borde härav förstå att låneoperationerna bara bestå av bokföringstranskriptioner utan tillförande av «friskt kapital». — «Världen vill bedragas och blir det !!!»

Trots all storfinansiell hjälp skulle partiet aldrig uppnått sin maktposition i tro på att alla mäniskor hade sunt förnuft och ägde lika stora förutsättningar att bedöma effekten av allt som hände inom vad man kallade «politik» om ej teknik, upptäckter och vetenskap under dessa förflutna är åstadkommit verkliga inkomster som i någon mån minskat den lavinhastigheten, varmed penningvärdet försämrats. Trots alla hinder, som staplats i deras väg har intelligenta, fantasio- och sunt-förnuftsbegåvade individer under denna hundra-årsperiod åstadkommit för tidigare släkten fullständigt otänkbara möjligheter att tillfredsställa sagolikt verkande behov och önskemål och detta trots de tillverkade produkters undan för undan minskade material- och energiförbrukning dvs. verkligt förminskade kostnader och därmed ökade inkomster.

Dessa de viktigaste, men samtidigt minst beaktade och ofta under livstiden förföljda individerna ha sällan tid och intresse att delta i det politiske livets dansande kring julgranen, vilket bidragit till att såväl de som mena sig ha monopol på att vara den positiva kultureliten som det parlamentariska livets demokrater bringat sig själva den övertygelsen att det är genom deras insatser och

reformverksamhet som landets inbyggare tillförlits den förhödda levnadsstandard, som nu tyvärr genom den nämnda demokratiska verksamheten snabbt håller på att förvandlas till dess motsats på grund av den demokratiska okunnigheten om vad ekonomi verkligen bör innefatta.

Oaktat levnadssvårigheterna betänktliga ökas för lite var, är alltför de demokratiska kämparna övertygade om sin egen förträfflighet och förmåga att åstadkomma all slags välfärd. Men de ha i alla fall blivit en smula betänksamma inför utvecklingens bakåtriktade symptom, varför de världen runt börja att med lagars hjälp söka skydda sin «ofelbarhets dogm». — I svenska strafflagen 9. kap. «Om högmålsbrott» heter det i § 4:

«Skymfar någon offentligen riksstyrelse, som är satt i Kungens ställe, eller riksdagen, dess avdelning eller utskott, dömes för missfirmelse mot kunglig person till fängelse eller böter».

Varjämte de stadgat förbud för vissa partier, framförallt sådana som man behagat benämna nazistiska resp. fascistiska. För dem själva gäller däremot ingen hämsko mot att frambesvärja, — vad en var familj numera kan iakttaga, nämligen för varje dag «fördyrande» och försämrade varor.

Styrelser, som väl veta huru länders och folks äkta väl åstadkommes är absolut ej i behov av dylika lagskydd. Den bestående effekten av deras åtgärder är skydd nog, även om det för någon tidsperiod skulle lyckas för illasinnade krafter att med lögners propagandaflöden förfalska de uppnådda resultaten.

I NAMI-partiets flygblad «VI ANKLAGAR» — av 2. Okt. 1959 lyder fortsättningen:

«regering och riksdag för att genom sitt förvaltnings-system obetingat framkalla en allt kraftigare penningvärdesförsämring (inflation). Däremot har de aldrig åstadkommit utlovet stabilt penningvärd, långt mindre då en penningvärdestegring (deflation).» — Vidare heter det däri bl. a.:

«våra naturliga tillgångar har dessvärre under de senaste decennierna varit utsatta för ett med rofferi närbesläktet slöseri, vilket katastrofalt försämrat landets hela ekonomi. Likväl har detta hämningsfria slöseri förlänats sken av att vara en högkonjunktur, varigenom slöseriet är mera ökats under namn av att innehålla välfärd».

Efter uppräknandet av hur penningmängd, alla lån, alla skatter, alla ränteförtjänster, alla löner, alla försäkringar, alla sociala utgifter vid denna tid var mångdubbelt större

än då tillätna utelöpande penningmängd (vilken i och för sig var ca 12 ggr större än 1939) fortsätter flygbladet:

«Vi anklagar regering och riksdag för att i alla dessa hänseenden bringa befolkningen en fullständigt falsk bild av landets ekonomiska situation, vilken i själva verket är så ytterligt kritisk att ett ekonomiskt sammanbrott kan bli allra närmaste framtidsmusik. Envar av oss kan jakttaga att regering och riksdag saknar förmåga att hejda den penningrullningens lavin, som deras bristande kunskaper om hur ett lands ekonomi skapas, så framgångsrikt igångsätts».

Flygbladet avslutas med följande slutord, vilka även kunna tjäna som slutord för denna artikel:

«Det är och förblir av yttersta vikt för land och folk att ledningen anförtrös åt dem, som besätta full och gedigen kunskap om vad som åstadkommer ett lands effektiva ekonomi och dess folks levnedsmöjligheter. De vet att allt detta kan sktas så att bytesmedlet — penningens — värde kan i motsats till vad hittills varit fallet ökas genom välskötsel.

Stockholm den 30. nov. 1962.

Erhard Fliesberg.

«TENK SELV»

Overretssakförening Sverre Helliksens bok om «de virkelige kjennsgjerninger kontra rettsoppgjøret» kan det fremdeles skaffes noen eksemplarer av. Pris kr. 10,— fraktfritt tilsendt mot forskuddsbetaling over postgiro 150 28 eller på annen måte. Eller mot efterkrav med tillegg av porto og gebyr.

FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING

Postboks 3214 - Oslo

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Daglig friske blomster

S Y N N Ø V E L I E

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Averter i «Folk og Land»

ANNELISE PAROW

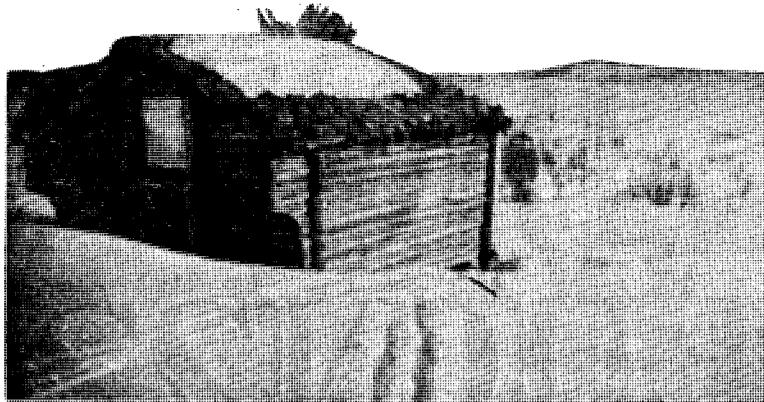
TANNINSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 . v. Lade-moen kirke - Voldsminde

FOLK OG LAND

Pastorale erindringer

Fra fjellet mellom Imsdalen og Ringebru.

(Forts. fra s. 4)

sa ikke konen på en stor gård til meg da jeg drog til kirke for å holde messe og klokken hugg i med malmtung røst. «Skal du ikke til kirke», spurte presten —.

«Je' vil stå her og lyde klokken», var svaret. Det var hennes gudstjeneste.

Det var en slik gild klokker i Storelvdaalen. Han ble kalt Bjørn fra landet. Han var en venn av Jacob B. Bull, og var vokset opp i nærleiken av Rendalens bekjente prestegård. Han holdt en gang i 1928 en tale på et prestemøte for prestene i Østerdalene og der sa han ordrett: **Vi er katolikker her i dalen**, reformasjonen er aldri innført her hos oss. Det skal dere prester vite! — Det samme var en annen kjent døl fra Tolga, **forfatteren Ivar Sæter** inne på i en samtale med meg noe senere. Og det ble hurtig min egen erfaring, at å være prest i SOLLIA var å sitte i bygdens midte og ha svært lite å bestille. —

Men da embedet var oppslatt ledig med plikt og rett til å tjene stjørene 6 måneder av året i andre embeder i Hamar bispedømme, så jeg ikke fremtiden imøte med pessimisme. Vinteren 1925—26 bestyrte jeg derfor det store ALVDAL sognekall som da var ledig. Og i Alvdal tilbrakte jeg som prest en tid, som ligger for min erindring i tussens morgenlys. Jeg ble faktisk baret på hendene og alle presters skrek: de tomme benker eksisterte ikke i de to sognekirker. De var fylt hver gang klokken kimte til messe før dag i det dunkle. Jeg opplevet noe av det mitt yndlingsvers uttrykker i skjønne jamben:

Då skin det yver strender som sol ein sumarkveld, då gløder kring i grender ein heilag altareld.

Hans Egede-Nissen.

En parabel -

Forts. fra side 4

ry: Det britiske felttog i Norge side 36 og 37).

Det engelske angrepet på Norge ble også varslet i en note til både Sverige og Norge.

Derry skriver:

«Notene -- ble levert i

Narvik —

(Forts. fra s. 4)

vik Skytterlags bane, tok den andre halvparten av seg trøya og grov skyttergraver på Framnes-ryggen. Det gjaldt om å bli ferdig med denne forsvarsstillingen som divisjonen endelig ville ha i byens vestkant.

Trønderfolket likte nok denne gravinga. De kunne banne og slå, banne, spyte og skyte i full frihet, så det gikk sport i arbeidet, som gikk unna som en røyk.

I mars var stillingen ferdig.

Men da hadde nok mange halvflasker fra Narvik Brennevinsamalg skiftet eier, for karene veddet ustanselig. De veddet visst om hvem som kunne legge den største ladningen. For en dag jeg gikk i all fredelighet på ski nede i sjøkanten ved foten av Framnesskråningen, hentet følgende:

Der ble ropt «Varsko her», opp i haugen, merkelig nok. Karene hadde vel sett meg, for ellers pleide de ikke varsle. Det slang jo bare nå og da en eller annen elendig sivilist forbi på «GALAPAGOS» (klengenavnet på veien langs vestsiden av Framneshøyden). Og sivilister behøvde man ikke bry seg større om.

Men med obersten var det jo en annen sak. Så de brølte:

«Varsko her!»

Mange ganger.

Og så lang pause.

Dermed smalt det. — Endiger smell. En ovdiger smell, som det visst nå heter på det norske sproget. Stein og jord føyk himmelhøyt, og langt opp i det blå skjente stein og datt i sjøen med et plask.

Det var et langt skudd. — Sannelig var det ikke det. Og det sto nok store interesser bak. For i stillheten etter drønnen hørte jeg en triumferende stemme oppe i baken:

«Såg du den du, Krestjan? Der strauk bætterde halvflaska di!»

Stockholm og Norge — kl. 19,00 den 5. — —

Hadde Norge den 5. april 1940 hatt en nøytral og nasjonal formann i utenriksskomitéen og en nøytral og nasjonal regjeringsjef, så hadde Norge mobilisert straks. Da hadde vi ikke fått noen 9. april og ingen regjering Quisling. Men på tross av at vi ventet et engelsk overfall, så ble det ikke mobilisert.

Der ligger skylden, og der ligger synden, og syndens sold er døden. Det var bedraget og hykleriet, som bragte okkupasjonen og skammen over Norge. En skam og en lidelse som derfor var lønn som forskyldt.

Og når «Farmand» vil kaste sin egen skyld, og skylden til formannen i utenriksskomitéen

A. L.:

Randbemerkninger til rettsoppgjøret

JOHAN NYGAARDSVOLD

PA HAMAR:

Selvfølgelig kan man også peke på lyspunkter. Man kan peke på den ting, at når vi i natt så nei og opptrådte, som man vil si heltemodig, opptrådte på det vis at vi skulle kjempe for vår frihet og for vår selvstendighet, så var det et lyspunkt, og det går ikke an å slukke det dagen etter. Jeg er oppmerksom på at det kan sier, men jeg er ikke så sikker på

hvordan hele aksjonen vil bli bedømt, hvis vi blir en Konge og en Regierung og et Storting uten armé, uten land og uten noe folk — — Ut fra dette, for å gjøre en lang historie kort, er jeg kommet til det at det muligens var bedre å forsøke å underhandle med den tyske minister som har sendt sine 2 skrivelser til oss, på basis av at angrepene stanser inntil vi får snakket om hvordan vi skal ordne oss. Jeg vet nok at vi kan vente hjelp fra England, men —

det ble jo understreket av Danner personlig at tiden var ikke så helt god for England til øyeblikkelig å sende hjelp, man måtte ikke vente det på dagen, men de skulle gjøre det så godt som de kan. —

Jaja, jeg skal ikke si noe vondt om England, men man skulle vel ha ventet at de som satte igang minesperringen, og som dagen etter stolt skrev at England handler, det taler ikke, skulle ha vært så pass forutseende, at de i allfall hadde forsøkt å bevare Narvik, som var den største anstøtsstein i Englands politikk. Jeg kan ikke si at jeg er imponert over Englands hjelp, eller over de løfter som vi får. — (Dokument nr. 2 1945 - stortingsmøter på Hamar og Elverum, tirsdag 9. april 1940. Møte på Hamar klokken 13).

JOHAN SCHARFFENBERG:

Et hovedargument for Norges tilslutning til FN og atlant-pakten har vært den påstand at erfaringene under den annen verdenskrig har bevist umuligheten av å opprettholde Norges nøytralitet. Skylden ble lagt utelukkende på Tyskland. Disse påstander hyller flertallet av det norske folk, og i skolenes historieundervisning blir de, som regel, podet inn i den oppvoksende slekt.

Begge påstander anser jeg som historiefalskning, og jeg misstanker våre myndigheter for å ville skjule den sanne sammen-

over på Nasjonal Samling, så pådrar «Farmand»s redaksjon seg en ny skyld.

Stalin fikk ikke meget igjen for sin «Parabel». «Farmand» vil sikkert ikke få meget igjen for sin «Parabel» heller.

Men NS-folk bør være klar over forskjellen på venn og fiende.

O. K.

heng fordi deres politikk bygger på disse påstander. — (Aftenposten nr. 17 - 1951).

AAGE KRARUP NIELSEN:
OPPLEVELSER I KOREA:

En amerikansk sersjant forteller om et plutselig overfall på en avdeling som har gjort holdt i en landsby. Amerikanerne mistet 6 mann.

Hvordan gikk det så koreanerne i landsbyen, spør jeg. Sersjanten nøler et øyeblikk, og svarer så kort og knapt: Det er ingen landsby mer. —

(Politiken 11. 10. 1950).

Nic. på krigsstien igjen!

Kooperasjonens VART BLAD, det blad hvor Nic. Gulbrandsen havnet etter skandalen i MORGENPOSTEN, bringer en helside om ny innsats av denne berømmede medarbeider, som nå har gått til angrep på selveste Adenauerregjeringen i Vest-Tyskland fordi den har innledet rettslig følgelse mot VVN, foreningen av «naziforfulgte», som er en fordekt kommunistorganisasjon. Disse herr «nazibekjemper» Gulbrandsens nye sprell i vannfatet interesserer naturligvis ikke nevneværdig, men det gjør unektelig kooperasjonsbladets store oppslag og omtale med blant annet et digrert trespaltet bilde av helten. Det gis følgende bemerkelsesverdig fremstilling av Gulbrandsens befatning med den rettsak hvor han ble dømt for full musik på alle punkter:

«Nic. Gulbrandsen, som gikk bort og avslørte virksomheten til «Forbundet for sosial opprørsning», hvor nazi-tidens prominenter har sørkt seg sammen, legger ikke våpnene ned, og øere være ham for det. Visst har man i visse kretser drevet skumlerier om at han er fordekt kommunist. På den måten gjøres det iherdige forsøk overfor mange for å «skremme» dem til taushet».

NY BOK I WAFFEN-SS BUCHREIHE

Otto Weidinger: Kameraden bis zum Ende. Regimentshistorien til det berømte pansergrenaderregiment «Der Führer». 460 sider med kart og illustrationer. Pris innbundet kr. 35.—. Fraktfritt mot forskudd.

FOLK OG LANDS
BOKTJENESTE
Postboks Oslo 3214 - Postgiro nr. 164 50.

JØDISK SKYLD -

(Forts. fra s. 1)

ler tok dem tilfange og holdt dem innesperret bak piggråd, til de sluttelig helt stoppet den illegale innvandring.

Engelskmennene nektet alt-så å tillate den jødiske masse-innvandring til Palestina.

«Den rumenske regjering tillot i desember 1942 en utvandring av jøder med 180 tonns damperen «Struma», som tok emigrantene ombord i Konstanza. Det var nøyaktig 768 jøder, derav 70 barn — Dog, britene slapp ikke skibet inn til Haifa. Det ble således intet annet å gjøre en å snu — Kort etter løp skibet på en drivmine. «Struma» sank bare 12 km. fra den tyrkiske kyst med mann og mus. Alle druknet, også barna —»

«Det ble kjent at den ungarske Szálasi-regjering i og med forverrelsen av den allmennlige stilling på østfronten planla en totaltilintetgjørelse av budapestjødene — —

Waad erkjente at den eneste redning for budapesterjødene bare kunne finnes hos tyskerne.

— Nå appellerte jødene til SS, som på sin side for lengst visste at pilekorsfolken hadde besluttet å slakte ned jødene.

Fortvilet førte Andreas Biss, som representant for Waad forhandlinger med de enkelte SS-førere. Sluttelig førte anstrengelsene til et resultat: Politigeneral Winkelmann, som satt i Budapest som høyere SS og politifører, henvendte seg personlig til Himmler og tilkalte så den ungarske innenriksminister Kovarcz. Han meddelte Kovarcz at de 84,000 jøder i Budapest ghetto stod under tysk beskyttelse, og forbød av hensyn til «riksinteresser» uttrykkelig ødeleggelse av ghettoen.

De ungarske pilekorsfolk våget nå ikke å handle direkte i strid med ordre fra de høyeste tyske autoriteter og holdte hendene vekk fra budapesterghettoen.

Disse 84,000 budapesterjøder ble reddet ved den iherdige utholdenhets hos deres stedlige Waad-funksjonærer og gjennom det tyske SS. De bevarte livet».

*

«Dr. Adenauer visste nøyaktig at anslaget mot hans liv (i slutten av mars 1952) ikke, som det til å begynne med ble sagt, kom fra kommunistiske eller nazistiske kretser, men fra zionistiske (jødiske) — —»

«Israel inkasserer nå erstatning for urett som andre staters borgere har lidt, spesielt Polens, Romanias, Ungarns, Tsjekkoslovakias og Sovjetsamveldets. Sannsynligvis vil den tyske Bundesrepublikken ved kommende fredsavtaler også måtte yde Østen erstatning for alle de borgere, for hvilke Bundesrepublikken allerede betaler til Israel. Slik vil de sannsynligvis måtte betale dobbelt.

For år siden sa en intellektuell fra Israel smilende til meg: «Vi er godt tilfreds med at det ikke er noen jøde virksom i Adenauers parti, fordi det jo kaller seg kristelig — —. En tysk jøde ville vel neppe ha kunnet underskrive erstatningsavtalen.»

«Interessant er det i allfall at i andre tyske stater, for eksempel DDR og Østerrike, hvor jøder og halvjøder deltar i politikken, finnes det ingen beredvillighet til å slutte en erstatningsavtale med staten Israel.»

*

Det som dengang ble gjort med araberne i Israel og som fremdeles gjøres med dem, er så meget mere uforståelig som nettopp jødene i de nesten 2000 år i så å si alle land i verden har opplevet og lidt gjennom generasjoner som resultat av nasjonalistisk og rasemessig intoleranse — —

— Forsiktig den eneste sjanse til for historien å bøsse jødedommens indre verd og dype ansvarsbevissthet.

Jøder i Haganas uniform eller i andre organisasjoner oppførte seg ikke annerledes enn de antisemitiske kosakker i Russland, enn Jerngarde i Romania, enn de hatefulle galiziere og det tyske SS! — —

«Rabbinatskandidaten fortsatte sagte: «Det var i mai 1948. Araberne var flyktet fra Jeffa i store skarer, som også fra andre steder. Vår kampgruppe hadde til oppgave å avkjemme et tomt kvartal og lete etter etterlatte. I et skur støtte vi også faktisk på åtte mann og en kanskje tiårig gutt. Vi stilte araberne opp langs havet og gav dem ordre til å se ut over vannet. Da vi hevet geværene — akkurat før skuddene knallte —, vendte gutten seg og så rett på meg med sine mørke øyne. Jeg kan aldri bli kvitt dette blikket. Likene falt i havet og vi rykket videre for å gjennomsøke det store magasinet» — —

— — Fagforeningene, som dog er samlet i fri fagforbund og som bruker så store ord om rasediskriminering, de nekter en arbeider opptagelse hvis han er araber — —

«Flertallet av bøndene i landsbyen Kfar Kassem, som hadde arbeidet langt borte, kom tilbake henimot klokken syv. De ble arrestert av en israelsk grensepoltiavdeling, i alt 47 mennesker, hovedsaklig menn, men også kvinner og barn, som hadde ledsaget fedrene ut på markene. De israelske grensepoltifolk las tet de forstyrrede arabere på lastebiler og kjørte dem til randen av landsbyen foran en mur. Der ble alle 47, menn, kvinner og barn, dels skutt, dels drept med bajonettskikk og kolbeslag». — —

(Araberne hadde bare overtrådt et overraskende innført

FREDENS FANGE

Rudolf Hess sitter som kjent fortsatt fengslet i Spandau. Denne felles fangevoktertjenesten er faktisk det eneste øst og vest er skjønt enige om fremdeles. I den forbindelse kan det ellers ha sin interesse å notere at den førende britiske historiker Taylor, som er like kjent for sitt tyskerhat som for sin redelighet som historiker, har tatt kraftig til orde i «Sunday Express» for å løslate fredens fange. Han slår fast at Hess nå har sittet bak gitter i 21 år siden flyvningen til England, skjønt hele hans forbrytelse, sier Taylor, består i at han forsøkte å skape vennskap mellom Tyskland og Storbritannia. Den britiske regjering må gjøre god igjen den urettferdige dom. «Inntil Hess blir løslatt er det en svart flekk på vår ære.»

*

Det som dengang ble gjort med araberne i Israel og som fremdeles gjøres med dem, er så meget mere uforståelig som nettopp jødene i de nesten 2000 år i så å si alle land i verden har opplevet og lidt gjennom generasjoner som resultat av nasjonalistisk og rasemessig intoleranse — —

— — Forsiktig den eneste sjanse til for historien å bøsse jødedommens indre verd og dype ansvarsbevissthet.

*

Når vi ellers skriver om England, så kan det være på sin plass å nevne at presten ved St. Michaels-katedralen i Coventry har overlevert pastor Williams i Berliner Kirchen

portforbud, om hvilket de ikke hadde noe kjennskap!»

— — Aldri ville jeg ha trodd at også en jødisk stat engang ville begi seg inn i denne hatets djevelkrets, denne intoleransen og forbrytelse. Så langt har zionistenes fantastiske chauvinisme, og spesielt de zionistiske sosialdemokrater, bragt oss.

Matte vi aldri komme til å bøte for det som en samvitighetsløs klick i Israel har pådratt oss av skyld!

Først stod vi jøder for verden som de som hadde rettferdig å kreve. Nå har man i Israel likeoverfor araberne trådt denne rettferd i støvet foran hele verden. — —

*

— — 16. desember 1937 var det overfylt av tilhørere ved en lagmannsrettssak i Stettin som hadde til behandling mordet på det jødiske kjøpmannsektparet Abraham fra Bahn, Kreis Greifenhagen. Efter to dagers forhandlinger, ble forøverne dømt: den 26-årige Josef Reinhard til døden, hans 18-årige medskyldige Fritz Icks til livsværig tukthus og den ungdommelige medskyldige Albert Icks til 6 års fengsel.

Rettsformannen, Landgerichtsrat Dr. Klaar, betonet i sin dom bl. a. at hele befolkningen hadde hjulpet til ved oppklaringen av dette mord, og erklaerte at det ved avstraffelsen av gjerningsmennene ingen rolle kunne spille at den myrdede Abraham var jøde. Mord var og ble mord!

De vitner som hadde hjul-

DE SKINNHELLIGE.

Når vi ellers skriver om England, så kan det være på sin plass å nevne at presten ved St. Michaels-katedralen i Coventry har overlevert pastor Williams i Berliner Kirchen

portforbud, om hvilket de ikke hadde noe kjennskap!»

— — Aldri ville jeg ha trodd at også en jødisk stat engang ville begi seg inn i denne hatets djevelkrets, denne intoleransen og forbrytelse. Så langt har zionistenes fantastiske chauvinisme, og spesielt de zionistiske sosialdemokrater, bragt oss.

Matte vi aldri komme til å bøte for det som en samvitighetsløs klick i Israel har pådratt oss av skyld!

Først stod vi jøder for verden som de som hadde rettferdig å kreve. Nå har man i Israel likeoverfor araberne trådt denne rettferd i støvet foran hele verden. — —

*

— — 16. desember 1937 var det overfylt av tilhørere ved en lagmannsrettssak i Stettin som hadde til behandling mordet på det jødiske kjøpmannsektparet Abraham fra Bahn, Kreis Greifenhagen. Efter to dagers forhandlinger, ble forøverne dømt: den 26-årige Josef Reinhard til døden, hans 18-årige medskyldige Fritz Icks til livsværig tukthus og den ungdommelige medskyldige Albert Icks til 6 års fengsel.

Rettsformannen, Landgerichtsrat Dr. Klaar, betonet i sin dom bl. a. at hele befolkningen hadde hjulpet til ved oppklaringen av dette mord, og erklaerte at det ved avstraffelsen av gjerningsmennene ingen rolle kunne spille at den myrdede Abraham var jøde. Mord var og ble mord!

De vitner som hadde hjul-

pet til med å arrestere jødens mordere ble på ingen måte difamert, men offentlig rost.

At retten i Tyskland under forløpet av den totale krig ble ødelagt og jødene måtte lide en grusom skjebne, er en annen sak. Men, så lenge det hersket fred i Tyskland — også under nazistene — nød selv jøder rettsbeskyttelse.

Da vi nå også har fred, ville det etter min mening være riktig at man ikke i denne henseende lot seg beskjemme av nazistene».

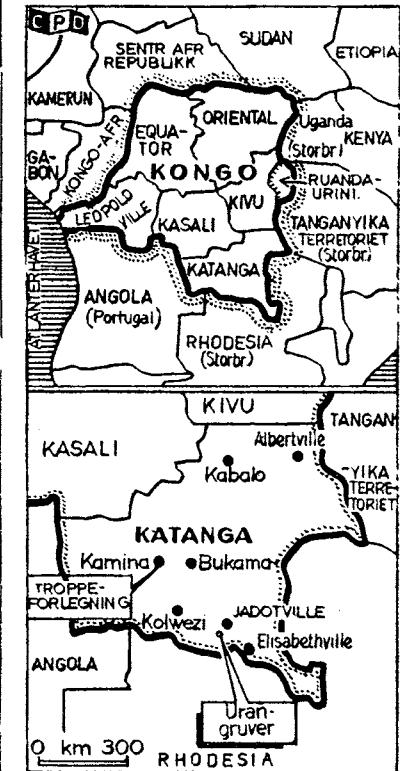
— — ikke bare jødene, men også tyskerne ble under krigen i de grufulle bombe netter utsatt for det forferdelige. Også om det tier verden, og jeg vil ikke for min samvittighets skyld bli utsatt for den samme bebreidelse som mange tyskere kanskje måtte gjøre seg i 1945: å ha tiet.

Også derfor har jeg skrevet denne bok. Skulle man gjøre meg noe ondt etter at disse enkle linjer er trykt, så vil alle mine dokumenter, som jeg har deponert i pålitelige hender i Sveits, automatisk bli offentliggjort. Det dreier seg om en dokumentasjon som jeg hittil ikke har kunnet beslutte meg til å offentliggjøre, en dokumentasjon av vidtrekkende betydning» — —

Litt av hvert fra fjern og nær

FREDSORGANISASJONEN I AKSJON

KONGOS FYLKER

Alle de norske aviser ynder som kjent å fremstille FN som en fredsorganisasjon og verdens nærmest eneste håp. Fredsviljen demonstrerer organisasjonen nå med blant annet norsk og svensk pluss farvet hjelp i Katanga, hvor det er satt igang regulær krig for å tvinge Katanga til å fø på de fiendtlige stammer som behersker «sentralregjeringen» og som forøvrig blir mere og mere røde og modne for kommunistomveltning. Og de fredelskende norske aviser applauderer livlig denne krig satt igang av fredsorganisasjonen med støtte av USA som i sin visdom har funnet ut at det bekjemper kommunismen best i Kongo ved å overlate kommunistene all makt og med våpenmakt underkue ikke-kommunistene i Katanga. —

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvei 5, Ø. Ullern

Telefon 55 01 29 - Oslo

FOLK OG LAND

Klerschowsgrt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Abonnementspriser

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia.
Utlændet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår.
I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 0,85

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land